

א י-שם, בקצות התבל, בקומה השלישית, דירה 14, שדרות הקרן קיימת בתל אביב, גרה הנערה הזאת, בעלת העיניים ה- צהובות. או אולי הן צהובות-חומות, או צהובות-ירוקות, או צהובות-אפורות. אולי הן סתם סגולות, היא חושבת, והאנשים לא יודעים מזה. כי כשהיא עוברת ברחוב הם מביטים ואומרים: "הנה ילדה עם עיניים צהובות!"

אבל לא משום-כך מספרים עליה כאן. מספרים מפני שהיא מיוחדת כל-כך ורגילה כל-כך. צעירה כל-כך וכבר זקנה כל-כך. יופיה טהור כל-כך ומושחת כל-כך. היא כבר בת 14, אבל אולי בכל זאת היא רק בת 41.

★ ★ ★

הגמדים המבהילים

ק וראים לה מאיה. יש לה שיער גולש בצבע הדבש, והוציאו לה את השקדים בגיל 5. היא גדלה עם גור ושמן-דגים, אך בלי אבא. היא אף פעם לא ראתה אותו, אבל היא אומרת שבכלל לא איכפת לה. די בכך שיש לה את האמא. הוא היה אירי וקאתולי, ונשאר עם ישו שלו מעבר לים. מאיה למדה להרביץ חזק לכל הילדים ה- חוקים בשכונה. כי היא לא יכלה להגיד ל- ילדים אני אספר לאבא שלי, והוא יהרוג אתכם. היא היתה הבן הכי חזק והבת הכי יפה בשכונה שלה, בשדרות קרן קיימת. כר- לם פחדו ממנה, ולא משכו לה בצמות.

היא פחדה רק מפני מכשפות וגמדים. היום היא כבר גדולה, בת 14 ושלושה ימים, אבל יש עוד דברים שמפחידים אותה. לא בדיוק מפחידים, היא אומרת, מבהילים. כש- היא רואה אנשים נמוכים, מכווערים וזקנים, היא מרגישה רע וחולמת כלילה שהיא מתה, ואוטר דורס אותה, והיא צועקת, אבל אף אחד לא שומע, עד שהיא מתה.

★ ★ ★

הגברים האפלים

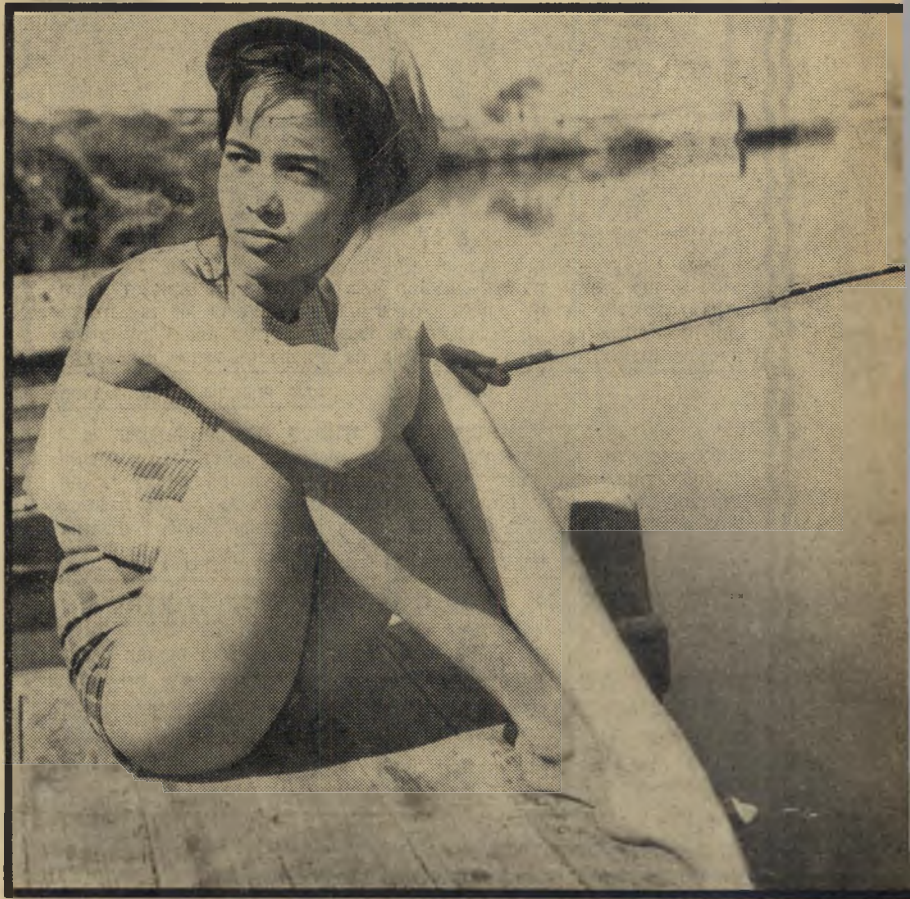
ל א מזומן היא הלכה לירקון להסתכל איך דגים. היא הולכת לכל מיני מקומות להסתכל. "אני לא אוהבת לעשות כלום", היא אומרת, "אני רק אוהבת להסתכל". ר- היה שם איש זקן, שהביט בה כל הזמן. היא הלכה לקיוסק לשתות גוון, והוא הלך אחר- ריה. היא הלכה הביתה, והוא עוד הלך אחר- ריה.

הוא היה כזה זקן, אולי בן 33, והוא חיכה מול הבית אולי חצי יום. היא פחדה נורא, והיא אפילו לא סיפרה לאמא שלה.

מאיה סתר (ראשונה משמאל) דמות בלתי-רגילה: אשה בת 14

והיא לא תתחנן לעולמים, רק אולי כש- היא תהיה זקנה, בת מאה. "פעם, כשהייתי צעירה וטיפשה, ועוד קראתי עיתונים", היא אומרת בכזו גלוי, "רציתי להיות גולדה מאיר. אני שמחה ש- התפסרתי מהמתלה הזאת." "מה את כן רוצה להיות?" "אני לא רוצה להיות כלום." השיגעון האחרון שלה, היא אומרת, זה לא לעשות כלום, רק לשכב כל היום ב- מיטה ולשגוע את אמא שלה. היא נורא איר- הבת שישרתו אותה. כשהיא תהיה גדולה,

אחר-כך היא שפכה עליו דלי מים, ישר ל- תוך הפרצוף שלו, והוא הלך. זה נורא הצ- חיק אותה. היא נורא אוהבת לשגע משוג- עים. "בכלל, כל הגברים הם אפלים", היא מצ- יינת. "מי סיפר לך שכל הגברים הם אפלים?" "אף אחד לא צריך לספר לי. אני יודעת! הם מביטים עלי ככה." "ואת שונאת אותם?" "בכלל לא. הם לא מעניינים אותי עד כדי- כך שאשנא אותם."

א ולחשוב לעצמי, בבתי קפה שוממים. אבל המבוגרים לא נותנים לה לשבת לבד. כשאני יודעת שהם חושבים שאני לולטיה, אני רוצה להרוג אותם."

אני אוהבת לשבת לבד אומרת מאיה סתר מתל-אביב, ומשר- טת בשבילים נשכחים. היא הולכת לדג בירקון מפני שאין שם אנשים שסירידה. לא חשוב שאין גם דגים, העיקר שאין אנשים.